

Coordonatorii colecției POLIFONII:

Sorina DĂNĂILĂ

Simona MODREANU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CERRO, JESÚS DEL

Acolo unde niciodată nu se întâmplă nimic / Jesús del Cerro; trad. din lb. spaniolă = traducción del español por Elena Borrás García y Marin Mălaicu-Hondrari ;
- Iași : Junimea, 2026

ISBN 978-973-37-3053-8

I. Borrás García, Elena (trad.)

II. Mălaicu-Hondrari, Marin (trad.)

821.134.2

Redactor: Liviu APETROAIE

Tehnoredactor: Ema LUCA

Coperta: Dragoș COJOCARU

Editura JUNIMEA

Bulevardul Carol I

Grădina Copou, Iași

700 506

C. P. 85, Oficiul Poștal nr. 1, Iași

e mail: edjunimea@gmail.com

revistascriptor@gmail.com

Telefon: 0232 705 837

© Jesús del CERRO

© Editura JUNIMEA, IAȘI – ROMÂNIA

Jesús del CERRO

Acolo unde niciodată nu se întâmplă nimic

Traducere din limba spaniolă/ Traducción del español

Elena BORRÁS GARCIA

Marin MĂLAICU-HONDRARI

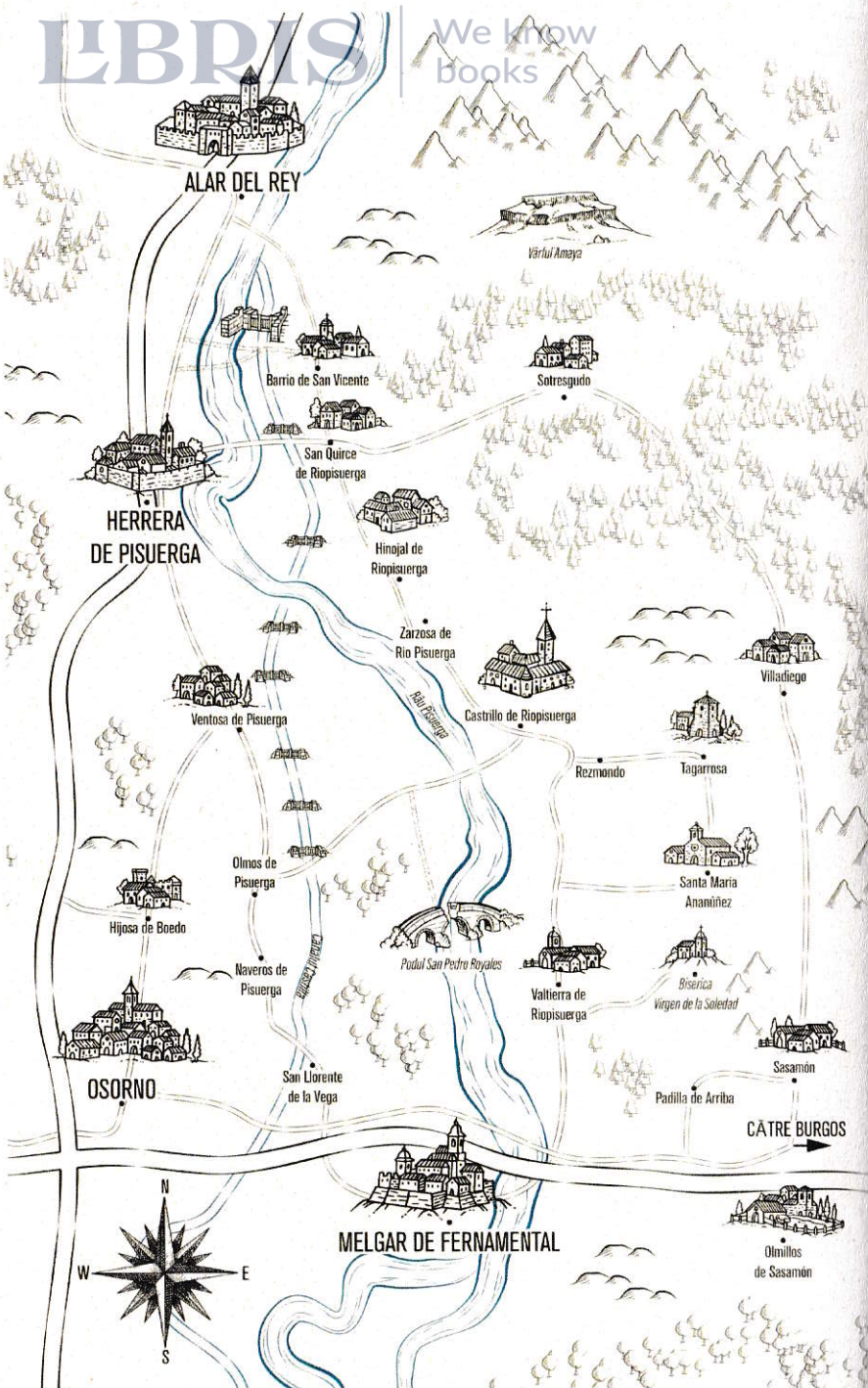

EDITURA JUNIMEA

IAȘI – 2026

Sumar

Podul San Pedro Royales	9
La nord prin nord-vest.....	31
Almunia de Doña Godina.....	49
Puricele.....	71
Filiera asiatică	95
Întoarcerea la bisericuță.....	117
O plimbare prin Espolón.....	203
Ecluza Unu de pe Canalul Castilla	235
Familia	291
Anastasya, Irina sau... Raluca.....	299
Acolo unde niciodată nu se întâmplă nimic	323
Mulțumiri.....	327

Cei care spun că e imposibil nu ar trebui să-i deranjeze și nici să-i întrerupă pe cei care încearcă.

Thomas A. EDISON

Podul San Pedro Royales

Luni, 2 martie 2020

Ploua. Bărbatul nu purta pantaloni, însă șosete da, niște șosete pătate cu noroi, rupte, albastrii, cu imagini cu hamburgeri și ouă ochiuri. Vestimentația lui era completată de un tricou roz, cu un soare imprimat pe piept, tricou care i se ridicase și acum abia îi acoperea torsul. Bărbatul părea vânjos, foarte vânjos și înalt, cam de un metru și nouăzeci de centimetri. Nu avea ceas, nici inele, doar un tatuaj deasupra genunchiului stâng, un soi de cartuşieră care-i înconjură piciorul.

Păstorul revizua informațiile pe care le dăduse Gărzii Civile cu câteva minute mai devreme. Le-a mai spus și că bărbatul cu șosete albastrii, cu imagini cu hamburgeri și ouă ochiuri, zăcea cu fața în jos într-o baltă, lângă podul San Pedro Royales, pe malul râului Pisuerga. Agentul care i-a răspuns la telefon l-a rugat să verifice dacă omul era mort sau doar inconștient. Păstorul i-a răspuns că atunci când e limpede că un om e mort, nu mai e nevoie să verifici nimic.

Acum aștepta așezat pe un bolovan dreptunghiular, care cu siguranță făcuse cândva parte din pod. Fuma

o țigară, în depărtare răsunau sirenele Gărzii Civile. Observa, tot mai supărat, cum oile erau tot mai neliniștite; sunetul sirenelor nu era ceva cu care să fie obișnuite.

Păstorul s-a ridicat fără chef, a șuierat de câteva ori și, cu ajutorul câinelui, a adunat turma sub singurul arc rămas în picioare – celorlalte două, mai apropiate de albia râului, le lipsea partea de sus și mai aveau doar baza. Păstorul s-a uitat lung la pod; trecuse pe acolo de mii de ori, dar fără ca vreodată să se oprească pentru a-l observa atent. S-a apropiat de mal și a văzut că apele crescuseră în ultimele zile. Săptămâna trecută râul se revărsase și inundase multe zone de pe lângă maluri, printre care și cea unde se afla el acum. În mijlocul curentului se vedea o insuliță și și-a zis că, probabil, era acolo de sute de ani și sigur fusese folosită pentru a susține podul; „inginerii medievali au ales bine locul unde să înalțe podul”, a conchis păstorul.

A făcut câțiva pași în aval, până când în vegetație a apărut o spărtură prin care a putut vedea malul celălalt; „până acolo se întindea podul”, se gândi. Malul celălalt era pe o ridicătură, așa că podul nu trebuia să scadă în înălțime, ci s-ar fi întins direct până în vârful micuțului promontoriu pe care-l vedea de cealaltă parte a râului. Tot acolo se mai vedeau și două coline: pe cea din dreapta se înălța Valtierra de Riopisuerga, un sătuc dominat de biserica romanică, iar pe cealaltă, ca și cum ar fi păzit sătucul, se afla biserișuța Virgen de la Soledad. Și-a întors privirea, s-a uitat din nou la arcul rămas în picioare și și-a imaginat podul; probabil că avusese cel puțin opt arcuri precum cel care rezistase și vreo sută de metri în lungime, așadar impozant de-a dreptul.

Mașinile au frânat și sirenele n-au mai scos sunetul acela strident care poate că la oraș avea rost, dar acolo, în mijlocul pustietății, nu făcea decât să deranjeze. Păstorul s-a întors pe urma propriilor pași și i-a văzut pe agenți ieșind din mașini; drumul se afla la vreo două sute

de metri de pod. De la drum la pod erau plop plantati de autorități, așa că de-a lungul malurilor se înălțau tot plop, iar după ce erau tăiați, se plantau alții în locul lor. În zona aceea, până la pod, erau arbori tineri, de cel mult trei metri înălțime; dincolo de pod, mai degrabă dincolo de arcul rămas în picioare, se vedeau plop adulți, gata de a fi tăiați și transformați în hârtie, plăci de rumeguș sau lădițe pentru căpșuni; în rest, nu prea aveai ce să mai faci cu lemnul de plop.

În timp ce anchetatorii se înveleau în pelerine ca să se apere de ploaie, păstorul s-a mai uitat o dată la pod. „Timpul trece pentru toți”, s-a gândit. S-a dus lângă corp și le-a făcut un semn acestora. I-a privit lung pe agenții care se apropiau în uniformele lor și s-a gândit că erau din ce în ce mai tineri, dar numai pentru o secundă, căci apoi și-a dat seama că mereu i se părușeră niște tinerei, așa că problema era a lui: timpul începuse să-l apese și pe el. Agenții veneau de la postul Gărzii Civile din Melgar de Fernamental, sau cel puțin așa s-au prezentat. Au examinat repede corpul.

– Când l-ați găsit?, a întrebat agentul care părea mai mare în grad, în timp ce colegul său verifica dacă omul era mort.

– De vreo oră, când v-am sunat.

Cei doi agenți s-au uitat unul la celălalt, nu prea mai erau multe de făcut.

– Bine, așteptați aici.

Păstorul s-a așezat din nou pe bolovanul de sub arcul podului, care acum nu mai avea alt rol în afară de a-l apăra de ploaie.

– S-ar putea să fi fost adus de curent până aici, când s-au revărsat apele.

Sergenta Carlota Sebastián conducea investigația. Nu mai ploua, dar pământul era îmbibat de apă. Doi anchetatori de la Departamentul de Criminalistică stăteau pe vine lângă corp, purtând salopete albe, mănuși,

ochelari și măști. Alți patru, îmbrăcați în uniformă, cercetau zona, căutând dovezi, probe sau orice ar fi putut ajuta la mersul anchetei, în timp ce sub pod păstorul stătea de vorbă cu o fată înaltă, cu părul negru ca tăciunile, care, îmbrăcată în civil, dar purtând vesta de serviciu, își nota totul într-un carnețel.

Carlota, tunsă periută, blondă și machiată în stil *emo*, se îndrepta către o mașină roșie, decapotabilă, care tocmai sosise. Sergenta, purtând pe sub vesta de serviciu niște blugi foarte strâmți și un jersey subțire, negru, cu guler pe gât, a ajuns la drum și s-a oprit în fața mașinii. Din mașină a coborât un bărbat care putea avea patruzeci sau cincizeci de ani, depinde de ziua în care-l întâlneai. Era locotenentul Ángel Varona, înalt, cu părul negru-corb și foarte scurt, purtând blugi și hanorac cu glugă, șeful Secției Omucideri din cadrul Comandamentului Gărzii Civile din Burgos.

– Bună dimineața, Varona.

– Am avut și mai bune. Despre ce-i vorba?

– Bărbat, la vreo treizeci și ceva de ani, l-a găsit un păstor în urmă cu vreo trei ore. Aurora stă acum de vorbă cu el. Mai întâi au venit cei din Melgar, care apoi ne-au sunat pe noi.

– Cum a murit?

– Știm că nu a fost împușcat. Are o rană la cap, dar încă nu știm dacă aceea este cauza morții.

Locotenentul și sergenta au ajuns lângă cadavru. Varona i-a salutat pe agenții care cercetau zona, apoi s-a lăsat pe vine.

– N-ați găsit restul hainelor?

– Încă nu și mă tem că nici n-o să le găsim, i-a răspuns Carlota.

– Țăsta a fost un bărbat puternic.

– Foarte puternic.

– Nu cred să-l fi adus apele, ar fi fost mai murdar și cu urme de lovituri. Așa că ori l-au omorât aici, ori l-au adus după ce l-au omorât. Ceva urme de mașină?

– De mașini, două: una cu roți mai mari, cealaltă cu roți mai mici, și mai multe urme de tractor, a răspuns Carlota. Zona asta nu se vede din drum, dacă păstorul nu ar fi trecut pe aici, ar fi zăcut așa mult și bine. Dacă nu cumva apele râului s-ar fi umflat din nou și l-ar fi dus până la Valladolid.

„Caz în care s-ar fi ocupat de el cei de la Comandamentul din Valladolid” – s-a gândit Varona în timp ce se ridica în picioare –, iar el ar fi putut să-și vadă de alte treburi. A văzut arcul de pod care încă mai stătea în picioare. Și-a amintit că, atunci când era mic și venea până la pod cu bunicul său Jesús, toate cele trei arcuri erau în picioare, dar asta fusese cu mulți ani în urmă.

– Știi cum se numește podul ăsta?

Carlota a privit spre singurul arc rămas în picioare.

– Nu.

– Podul San Pedro de Royales, de la un spital de binefacere care era acolo, mai spre vest.

Varona s-a apropiat de râu; cam pe acolo se scălda când era mic, iar mai în jos era zona plată a râului Pisuerga, un loc misterios unde nici măcar nu se putea gândi să se scalde, căci acolo apa era foarte adâncă și plină de vârtejuri care te trăgeau direct la fund – sau cel puțin asta i se spusese pentru a-l înfricoșa.

– Tu ești din satul ăsta, nu? a întrebat Carlota, văzând casele de pe celălalt mal.

– Da.

*

Ploaia se pornise din nou. Varona și-a luat la revedere de la Carlota, care a rămas, împreună cu caporalii Aurora și Fernando și cu agenții din Melgar, să facă toate demersurile necesare. Varona a observat că sosea mașina celor de la pompe funebre, din care au coborât doi angajați. Ploaia s-a întetit și Varona a dat fuga să se adăpostească în mașină; trebuia să meargă la Burgos, dar și-a amintit că uitase să-i lase mâncare cățelușei lui.

Nu i-a luat mult până să ajungă în satul său, format din douăzeci și două de case, douăzeci și opt de crame, șase străzi și treisprezece locuitori. Vara, populația se putea dubla, iar uneori, în august, putea ajunge chiar și la treizeci de locuitori, dintre care unii erau copii; dar în restul anului, era firesc să nu vezi pe nimeni pe stradă. Casa lui era ultima înspre nord, construită pe vremea când exista gospodăria familiei. I-a dat de mâncare Lindei, un ciobănesc german cu mulți ani pe umeri; când s-a mutat în sat, și-a spus că puțină singurătate nu strică, dar nici prea multă nu face bine, așa că a adoptat-o.

În drum spre Burgos, ploaia a stat și soarele a început să lupte pentru a câștiga băătălia și a alunga ultimii nori. Varona s-a simțit bucuros; nu se împăca deloc cu ploaia și vremea rea. Maică-sa râdea mereu de el și-l întreba: dacă nu-i plăcea vremea rea, de ce venise să locuiască la Burgos? Viața și soarele i-ar fi surâs mai mult în Alicante.

Telefonul a vibrat, sistemul hands-free s-a activat și Varona a uitat pe loc de sfaturile mamei sale.

- Domnule căpitan!
- Varona, te ascult.
- Bărbat, mort, posibil de la o lovitură.
- E nevoie de UCO, de Unitatea Centrală Operativă?

- Deocamdată, nu. Mai întâi să avem toate informațiile și apoi vedem ce facem, dacă ești de acord.

- De acord.
- Ce fac mai departe?
- Vino la birou.
- Perfect.

Varona a pornit avariile la ieșirea din Sasamón. A străbătut două străzi și s-a oprit în fața unei fabrici de brânzeturi. A ieșit din mașină; acum soarele strălucea cu adevărat, avea să fie o zi frumoasă. Lucrurile nu erau cum începeau, ci cum se terminau, și-a zis.

*

Varona a ajuns la Sediul Comandamentului din Burgos, o clădire cu opt etaje, la intersecția străzii Vitoria cu șoseaua spre Logroño. Balcoanele și fațada de mozaic nu spuneau prea multe despre ce destinație avea clădirea; doar mașinile oficiale de la poartă și drapelul Spaniei deasupra intrării indicau că era un sediu administrativ. A parcat și a urcat etajele ca să se întâlnească cu căpitanul. În birou i s-a spus să aștepte, căpitanul era ocupat.

Varona ducea o pungă de plastic cu o bucată de brânză în ea. Presimțind că va avea de așteptat, s-a așezat pe un scaun. În dreapta lui, câțiva agenți lucrau la birourile lor; nu a durat mult până când mirosul de brânză a umplut camera, iar cel din imediata lui apropiere l-a privit cu reproș. Varona și-a cerut scuze zâmbind și s-a ridicat pentru a duce cât mai departe bucata de brânză. Lângă fereastră era o masă cu ziare și reviste, printre care a căutat până a găsit *Diario de Burgos*. S-a așezat din nou, dar pe un scaun mai depărtat de birourile lor.

I-a atras atenția un articol despre coronavirus, semnat de Natalia Vázquez. Jurnalista era o veche prietenă de-ale lui și, cu mulți ani în urmă, chiar fuseseră

iubiți. Articolul nu prea era de bine: în Spania existau șaptezeci și șase de cazuri, iar în Italia epidemia scăpase de sub control. I-a sunat telefonul: era Natalia, jurnalista. Varona s-a gândit la coincidențe: nici dacă s-ar fi înțeles nu putea suna mai la fix, dar așa e viața, uneori îți oferă asemenea întâmplări. S-a uitat spre biroul căpitanului și a văzut, printre jaluzelele de lemn, că acesta se ridicase și se despărțea de cel cu care vorbise, așa că s-a hotărât să nu răspundă la telefon. I-a scris Nataliei un mesaj: „Te sun imediat ce pot” și i l-a trimis exact când căpitanul deschidea ușa.

– Varona, pari în formă.

– Bună dimineața, domnule căpitan.

Căpitanul i-a făcut semn să intre. În birou se afla locotenenta Lascar, care-și strângea lucrurile, pregătindu-se să iasă.

– E pentru mine?, a întrebat căpitanul.

Varona i-a întins punga, iar locotenenta Lascar l-a salutat afișând pe chip o expresie de nedumerire. Zâmbind, căpitanul a lămurit-o:

– E brânză de Sasamón. Ai mâncat vreodată?

– Nu, domnule căpitan, n-am mâncat, i-a răspuns Lascar.

– Păi, ia să rezolvăm noi problema asta; nu pleca, mai stai o clipă.

Căpitanul a scos brânza, a mirosit extaziat, a pus câteva coli de hârtie pe masă și peste ele bucata de brânză. Varona s-a așezat pe scaunul din fața biroului căpitanului. Acesta a scos dintr-un sertar un briceag și, după ce l-a întors pe toate părțile, a ales lama de cuțit cea mai lungă și a început să taie brânza.

– Varona, s-a furat retablul de la biserițuța din satul tău. Cei de la Patrimoniu au început deja cercetările.

Varona a fost surprins, nu pentru că furaseră retablul – furturile ajunseseră să fie la ordinea zilei cam

peste tot –, ci de coincidența în timp și spațiu. În urmă cu numai câteva ore, se uitase de pe pod la biserițuță.

Locotenenta Lascar era în dreapta lui, continuând să-și aranjeze hârtiile și așteptând să guste din brânză. Ea era șefa Secției Patrimoniu istoric. Era foarte tânără și cu o ținută mult prea elegantă pentru gustul lui Varona: părul până la umeri, cu șuvițe blonde, prins de obicei într-o coadă care lăsa să i se vadă cerceii cu perlă. Absolvise de curând Academia de Poliție din Zaragoza, cu cea mai mare notă din promoția ei. O investigatoare cu școală înaltă, licențiată și cu toate cursurile de formare la zi. Drumul lui Varona fusese diferit: la selecție nu obținuse o notă suficient de mare, așa că a pornit de jos, din corpul subofițerilor, iar în urmă cu doi ani fusese numit locotenent. Două drumuri diferite pentru a ajunge în același loc, chiar dacă lui i-a luat mult mai mulți ani încălcați de tot soiul de detașări.

– Cum adică l-au furat? Când?, a întrebat Varona.

– Se pare că ieri, i-a răspuns căpitanul, în timp ce așeza pe un șervețel câteva cubulețe de brânză perfect tăiate. – Ieri dimineață, mai exact. După-amiază trebuia să se țină o slujbă acolo, așa și-au dat seama de furt, a precizat locotenenta.

Varona și-a dat seama că Lascar părea stingherită că se vorbea despre cazul ei în prezența lui.

– Interesant cum pe o rază de mai puțin de cinci kilometri s-au comis două delikte aproape în același timp, a spus Varona.

Căpitanul împărțise brânza pe trei șervețele. Le-a dat câte o porție celor doi și una a păstrat-o pentru el.

– Coincidență? Nu e vorba de nicio coincidență, ci de o simplă înlănțuire de fapte, a conchis Lascar.

Varona a gustat din brânză. Era semimaturată, iar el o prefera pe cea maturată, dar nu avea de gând să comenteze nimic în fața căpitanului.

– E super bună, nu?, a zis Varona, prefăcut.